

Cauza C-403/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

24 mai 2019

Instanța de trimitere:

Conseil d'État (Franța)

Data deciziei de trimitere:

24 aprilie 2019

Reclamantă:

Société Générale SA

Pârât:

Ministre de l'Action et des Comptes publics

CONSEIL D'ÉTAT [CONSILIUL DE STAT]

statuând

în contencios

[*omissis*]

REPUBLICA FRANCEZĂ

ÎN NUMELE POPORULUI FRANCEZ

[*omissis*]

[*omissis*]

[*omissis*]

[*omissis*]

[*omissis*] [date administrative] [*omissis*] Având în vedere următoarea procedură:

Societatea pe acțiuni Société Générale a solicitat tribunal administratif de Montreuil [Tribunalul Administrativ din Montreuil] să pronunțe descărcarea de contribuțiile suplimentare privind impozitul pe profit la care a fost supusă în temeiul exercițiilor încheiate în 2004 și în 2005, precum și de penalitățile

corespunzătoare, în calitatea sa de societate-mamă a grupului fiscal integrat care include Société Générale Asset Management (SGAM) Banque. Prin hotărârea [omissis] din 3 februarie 2011, tribunal administrativ de Montreuil [Tribunalul Administrativ din Montreuil] a admis cererea acesteia.

Prin hotărârea [omissis] din 17 martie 2016, cour administrative d'appel de Versailles [Curtea Administrativă de Apel din Versailles], admitând apelul declarat de ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'Etat [ministrul bugetului, al conturilor publice, al funcției publice și al reformei statului], a anulat această hotărâre și a repus în sarcina societății impozitul suplimentar a cărui descărcare fusese pronunțată de tribunal [Tribunal].

[omissis] Société Générale solicită Conseil d'Etat [Consiliul de Stat]:

- 1) anularea acestei hotărâri;
- 2) soluționând cauza pe fond, respingerea apelului declarat de ministru;
- 3) cu titlu subsidiar, să adreseze o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene; **[OR 2]**
- 4) să stabilească în sarcina statului plata sumei de 5 000 de euro în temeiul articolului L. 761-1 din Codul de procedură administrativă.

Aceasta susține că cour administrative d'appel de Versailles [Curtea Administrativă de Apel din Versailles]:

- a omis, după anularea hotărârii tribunal administratif [Tribunalul Administrativ], să răspundă la motivul pe care aceasta îl invocase în fața instanței menționate, întemeiat pe opozabilitatea interpretării formale cuprinse în documentația administrativă de bază cu referința 5 I-3226 și a încălcat dispozițiile articolului L. 80 A din Codul de procedură fiscală ;

- a săvârșit o eroare de calificare juridică a faptelor și a încălcat dispozițiile coroborate ale Codului fiscal general și ale prevederilor articolului 24 din Convențiile fiscale încheiate între Franța și Italia, între Franța și Regatul Unit și, respectiv, între Franța și Țările de Jos, stabilind că sumele pe care societatea SGAM Banque le-a transferat clienților săi în temeiul titlurilor primite ca garanție pentru împrumuturile de titluri de valoare acordate de aceasta sau deținute în cadrul unor operațiuni de structurare de fonduri constituiau, pentru calculul plafonului creditelor fiscale pe care această societate le putea pretinde în temeiul convențiilor fiscale, cheltuieli deductibile pentru dividendele din străinătate primite în temeiul acestor titluri;

- și-a motivat insuficient hotărârea și a denaturat înscrisurile de la dosar care i-au fost prezentate, arătând că s-a limitat la a contesta existența unei legături directe între sumele transferate cocontractanților societății SGAM Banque și achiziționarea, păstrarea sau cesiunea acestor titluri;

- și-a motivat insuficient hotărârea și a săvârșit o eroare de drept stabilind că deducerea sumelor transferate în temeiul convențiilor de împrumut de titluri de valoare sau în cadrul operațiunilor de structurare de fonduri pentru calculul plafonului creditelor fiscale nu aduceau atingere liberei circulații a capitalurilor, protejată de dreptul Uniunii Europene.

[omissis] ministre de l'action et des comptes publics [ministrul acțiunii și conturilor publice] solicită respingerea recursului. Acesta susține că motivele invocate de Société Générale nu sunt întemeiate.

Având în vedere celelalte înscrisuri de la dosar;

Având în vedere:

- Tratatul de instituire a Comunității Europene;
- Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
- Convenția dintre Guvernul Republicii Franceze și Guvernul Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale în materia impozitului pe venit, semnată la Londra la 22 mai 1968; [OR 3]
- Convenția semnată la 16 martie 1973 între Guvernul Republicii Franceze și Guvernul Regatului Țărilor de Jos pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale în materia impozitului pe venit și pe avere;
- Convenția semnată la 5 octombrie 1989 între Guvernul Republicii Franceze și Guvernul Republicii Italiene pentru evitarea dublei impuneri în materia impozitului pe venit și pe avere și pentru prevenirea evaziunii și a fraudei fiscale;
- Codul fiscal general și Codul de procedură fiscală;
- Hotărârea C-385/00 din 12 decembrie 2002 a Curții de Justiție a Comunităților Europene (ECLI:EU:C:2002:750);
- Hotărârea C-513/04 din 14 noiembrie 2006 a Curții de Justiție a Comunităților Europene (ECLI:EU:C:2006:713);
- Hotărârea C-194/06 din 20 mai 2008 a Curții de Justiție a Comunităților Europene (ECLI:EU:C:2008:289);
- Hotărârea C-436/08 et C-437/08 din 10 februarie 2011 a Curții de Justiție a Uniunii Europene (ECLI:EU:C:2011:61) ;
- Hotărârea C-168/11 din 28 februarie 2013 a Curții de Justiție a Uniunii Europene (ECLI:EU:C:2013:117);

- Hotărârea C-10/14, C-14/14 și C-17/14 din 17 septembrie 2015 a Curții de Justiție a Uniunii Europene (ECLI:EU:C:2015:608);

- Hotărârea C-602/17 din 24 octombrie 2018 a Curții de Justiție a Uniunii Europene (ECLI:EU:C:2018:856);

- Hotărârea C-174/18 din 14 martie 2019 a Curții de Justiție a Uniunii Europene (ECLI:EU:C:2019:205);

- decizia Conseil d'Etat [Consiliul de Stat], statuând în contencios, nr. 357189 din 7 decembrie 2015 (ECLI:FR:CESSR:2015:357189.20151207) ;

- Codul de procedură administrativă;

[*omissis*] [indicații procedurale]

Având în vedere următoarele:

1. Potrivit articolului 39 din Codul fiscal general: „1. Profitul net este stabilit prin deducerea tuturor cheltuielilor [...]”. Potrivit articolului 209 alineatul 1 primul paragraf din același cod, în redactarea aplicabilă anilor fiscali în litigiu: „*Sub rezerva dispozițiilor din prezenta secțiune, profitul supus impozitului pe profit [OR 4] se determină potrivit normelor prevăzute la articolele 34-45 [...] și ținând seama exclusiv de profitul realizat în întreprinderile exploatate în Franța, precum și de profitul a cărui impozitare este atribuită Franței printr-o convenție internațională privind dubla impunere / [...]*”. Potrivit articolului 220 alineatul 1 din acest cod, în redactarea aplicabilă aceluiași ani fiscali: „a) *Cu condiția prezentării unor dovezi, reținerea la sursă la care au dat dreptul veniturile din valori mobiliare, prevăzute la articolele 108-119, 238 septies B și 1678 bis, primite de societate sau de persoana juridică, se deduce din quantumul impozitului datorat în temeiul prezentului capitol. / Totuși, deducerea care trebuie efectuată în acest temei nu poate depăși partea din acest din urmă impozit care corespunde quantumului veniturilor menționate. / b) În ceea ce privește veniturile din străinătate prevăzute la articolele 120-123, deducerea este limitată la quantumul creditului care corespunde impozitului reținut la sursă în străinătate sau reducerii care ține locul acestuia, astfel cum prevăd convențiile internaționale [...]*”.
2. Potrivit articolului 10 din Convenția încheiată la 5 octombrie 1989 între Franța și Italia pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii și a fraudei fiscale: „1. *Dividendele plătite de o societate rezidentă a unuia dintre state unui rezident al celuilalt stat sunt impozabile în acest alt stat. / 2. Totuși, aceste dividende sunt impozabile și în statul în care societatea care plătește dividendele este rezidentă și conform legislației acestui stat [...]*”. Potrivit dispozițiilor articolului 24 din aceeași convenție: „*Dubla impunere se evită astfel: /1. În cazul Franței: /a) Profiturile și celelalte venituri realizate care provin din Italia și care sunt impozabile în acest stat în conformitate cu dispozițiile convenției sunt de asemenea impozabile în Franța atunci când revin unei persoane rezidente în*

Franța. Impozitul italian nu este deductibil pentru calculul venitului impozabil în Franța, însă beneficiarul are dreptul la un credit fiscal deductibil din impozitul francez în a căror bază de impozitare sunt incluse aceste venituri. Acest credit fiscal este egal cu: / - pentru veniturile prevăzute la articolele 10, 11, 12, 16 și 17 (...), cuantumul impozitului plătit în Italia, în conformitate cu dispozițiile acestor articole. Acesta nu poate depăși totuși cuantumul impozitului francez care corespunde acestor venituri (...)”.

3. Potrivit articolului 9 din Convenția încheiată la 22 mai 1968 între Franța și Regatul Unit pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii și a fraudei fiscale, în redactarea aplicabilă anilor fiscali în litigiu: „1. a) Dividendele plătite de o societate rezidentă în Regatul Unit unei persoane rezidente în Franța sunt impozabile în Franța. / b) Atunci când o persoană rezidentă în Franța are dreptul la un credit fiscal pentru un astfel de dividend în temeiul alineatului 2 al prezentului articol, impozitul poate fi perceput de asemenea în Regatul Unit (...). / 2. Sub rezerva dispozițiilor alineatelor 3, 4 și 5 ale prezentului articol, o persoană rezidentă în Franța care primește de la o societate rezidentă în Regatul Unit dividende al căror beneficiar efectiv este, are dreptul, atunci când este supusă la plata impozitului în Franța pentru aceste dividende, la un credit fiscal asociat acestui impozit și la care o persoană fizică rezidentă în Regatul Unit ar fi avut dreptul în cazul în care ar fi primit aceste dividende, precum și la plata excedentului acestui credit fiscal din impozitul pe care îl datorează în Regatul Unit (...)”. Potrivit dispozițiilor articolului 24 din aceeași convenție, în redactarea aplicabilă anilor fiscali în litigiu: „Dubla impunere a veniturilor se evită astfel: / (...) b) În cazul Franței : / (...) ii) Franța acordă persoanelor rezidente în Franța, care primesc venituri prevăzute la articolele 9 și 17, având sursa în Regatul Unit și care au suportat impozitul în Regatul Unit în conformitate cu dispozițiile articolelor menționate, un credit fiscal care corespunde cuantumului impozitului plătit în Regatul Unit. Acest credit fiscal, care nu poate depăși cuantumul impozitului francez aferent veniturilor menționate mai sus, se deduce din impozitele prevăzute la articolul 1 alineatul 1 litera b) din prezenta convenție, în a căror bază de impozitare sunt incluse aceste venituri (...)”. **[OR 5]**
4. Potrivit articolului 10 din Convenția încheiată la 16 martie 1973 între Franța și Țările de Jos pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii și a fraudei fiscale: „1. Dividendele plătite de o societate rezidentă a unuia dintre state unui rezident al celuilalt stat sunt impozabile în acest alt stat. / 2. Totuși, aceste dividende sunt impozabile și în statul în care societatea care plătește dividendele este rezidentă și conform legislației acestui stat [...]” Potrivit dispozițiilor articolului 24 din aceeași convenție: „Se înțelege că dubla impunere se va evita astfel: / (...) B. – În ceea ce privește Franța : / (...) b) În ceea ce privește veniturile prevăzute la articolele 8, 10, 11, 16 și 17 care au suportat impozitul neerlandez în conformitate cu dispozițiile acestor articole, Franța acordă persoanelor rezidente în Franța și care primesc astfel de venituri un credit fiscal în cuantum egal cu impozitul neerlandez. / Acest credit fiscal, care nu poate depăși cuantumul impozitului perceput în Franța cu privire la veniturile în discuție, se deduce din

impozitele prevăzute la articolul 2 alineatul 3 litera b), în bazele cărora sunt incluse veniturile respective [...]”.

5. Din dispozițiile articolului 220 alineatul 1 litera b) din Codul fiscal general, citate la punctul 1, rezultă că deducerea din impozitul datorat în Franța a reținerii la sursă plătite în străinătate pentru veniturile din străinătate la care face referire această dispoziție este limitată la quantumul creditului fiscal care corespunde acestei rețineri la sursă, astfel cum prevăd convențiile fiscale internaționale. În ipoteza în care o convenție fiscală încheiată între Franța și un alt stat pentru evitarea dublei impunerii prevede, asemenea celor menționate la punctele 2-4, că, atunci când o societate supusă impozitului pe profit în Franța primește dividende de la o societate rezidentă a celui alt stat, care sunt supuse unei rețineri la sursă în acest stat, Franța are dreptul de a impozita prima societate pentru aceste dividende, însă aceasta din urmă are dreptul la un credit fiscal deductibil din impozitul pe profit, fără totuși ca acest credit fiscal să poată depăși quantumul impozitului francez care corespunde acestor venituri, quantumul maxim menționat trebuie determinat, în lipsa unei dispoziții contrare în convenția fiscală, prin aplicarea tuturor dispozițiilor Codului fiscal general referitoare la impozitul pe profit, între care cele ale articolului 39, aplicabile în materia impozitului pe profit în temeiul articolului 209, adică prin deducerea din quantumul dividendelor distribuite, înainte de orice reținere la sursă și sub rezerva excluderilor prevăzute de dispoziții specifice, a cheltuielilor justificate care sunt efectuate numai ca urmare a achiziționării, a deținerii sau a cesiunii titlurilor de valoare care au determinat perceperea dividendelor, care sunt legate în mod direct de această percepere și care nu au drept contrapartidă o creștere a activului.
6. Din înscrisurile de la dosar prezentate cour administrative d'appel de Versailles [Curtea Administrativă de Apel din Versailles] reiese că Société Générale Asset Management (SGAM) Banque a realizat în 2004 și în 2005, pe de o parte, operațiuni de împrumut de titluri de valoare și, pe de altă parte, operațiuni de structurare de fonduri. Operațiunile de împrumut de titluri de valoare presupuneau transferul, de către împrumutat, a unor titluri de valoare destinate garantării celor care erau împrumutate de SGAM Banque, care devenea astfel, temporar, proprietara acestora. Articolul 6 (G) (i) din contractul-tip denumit OSLA (Overseas Securities Lender's Agreement), semnat între SGAM Banque și cocontractanții săi, prevedea că SGAM Banque era obligată, în principiu, să le restituie titluri de valoare echivalente cu cele care fuseseră transferate ca garanție, pentru ca aceștia să beneficieze de plata dividendelor asociate acestor titluri. Articolul 6 (G) (ii) prevedea de asemenea că, în lipsa restituirii unor titluri care să permită împrumutatului să primească dividendele, SGAM Banque trebuia să plătească acestuia din urmă o sumă de bani sau să îi transfere bunuri de o valoare egală cu valoarea acestor dividende. Operațiunile de structurare de fonduri constau, printre altele, în administrarea de către SGAM Banque a unor [OR 6] coșuri de acțiuni care corespundeau profilurilor de administrare stabilite de cocontractanții săi. În acest cadru, SGAM Banque percepea dividendele asociate titlurilor de valoare care intrau în compunerea coșurilor de acțiuni, pe care ea le achiziționase, însă era obligată, în temeiul performanței vândute cocontractanților

săi, să le transfere o sumă corespunzătoare cuantumului dividendelor primite, precum și creșterii valorii titlurilor. În schimb, cocontractanții săi plăteau SGAM Banque o remunerație fixă pentru administrarea coșului de acțiuni.

7. În cadrul acestor două tipuri de operațiuni, SGAM Banque a primit, în ceea ce privește titluri de valoare ale unor societăți rezidente în Italia, în Regatul Unit și în Țările de Jos, dividende diminuate cu rețineri la sursă plătite în fiecare dintre aceste trei state. În urma unei verificări a contabilității SGAM Banque, administrația fiscală a repus în discuție deducerea din cuantumul impozitului pe profit datorat pentru exercițiile încheiate în 2004 și în 2005 a unei părți din creditele fiscale corespunzătoare acestor rețineri la sursă pe care societatea le deduse din impozitul pe profit pe care îl datora în Franța. [omissis] [repetarea reamintirii procedurii care figurează la pagina 1]
8. Société Générale susține că cour [Curtea Administrativă de Apel] a săvârșit o eroare de drept atunci când a respins motivul întemeiat pe faptul că aplicarea normelor amintite la punctul 5 conduce la încălcarea liberei circulații a capitalurilor, protejată de dreptul Uniunii. Aceasta arată că operațiunile cu titluri de valoare ale unor societăți străine, realizate de societăți supuse impozitului pe profit în Franța, ar fi dezavantajate în raport cu operațiunile cu titluri de valoare ale unor societăți franceze, pentru motivul că modul de calcul al plafonului creditelor fiscale a căror atribuire este prevăzută de convențiile fiscale încheiate de Franța pentru eliminarea dublei impuneri a dividendelor care rezultă din impozitarea acestora, pe de o parte, de statul în care au fost obținute dividendele și, pe de altă parte, de Franța, ar permite numai o deducere insuficientă a impozitului prelevat de statul în care au fost obținute dividendele din impozitul pe profit francez. Societatea invocă în această privință Hotărârea Curții de Justiție din 17 septembrie 2015 Miljoen, X și Société Générale, C-10/14, C-14/14 și C-17/14, și Hotărârea din 28 februarie 2013, Beker, C-168/11.
9. Conseil d'Etat [Consiliul de Stat] observă că normele amintite la punctul 5 au ca obiect să compenseze dezavantajul care poate rezulta din exercitarea paralelă a competențelor fiscale de care dispun diferitele state membre și că, pentru a realiza această compensare, plafonul de deducere se calculează prin aplicarea în privința dividendelor din străinătate supuse unei rețineri la sursă a dispozițiilor de drept comun ale Codului fiscal general, cheltuielile care au fost deduse din cuantumul acestor dividende anterior reținerii la sursă fiind de asemenea deduse pentru stabilirea bazei de impozitare a impozitului pe profit datorat în Franța. Aceste norme reflectă angajamentul Franței de a renunța să perceapă, dacă este cazul în totalitate, veniturile fiscale pe care le-ar obține din supunerea dividendelor din străinătate la plata impozitului pe profit. Conseil d'Etat [Consiliul de Stat] arată că impozitarea unui credit fiscal superior celui care rezultă din aplicarea acestor norme ar putea conduce nu numai la o astfel de renunțare, ci și la posibilitatea ca Franța să suporte în totalitate sau parțial plata impozitului aplicat acestor dividende în statul în care își au originea. [OR 7]

10. Din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene rezultă că, în lipsa unor măsuri de unificare sau de armonizare adoptate de Uniune, statele membre rămân competente în ceea ce privește definirea, pe cale convențională sau unilaterală, a criteriilor de repartizare a competențelor lor fiscale, și că menținerea acestei repartizări este un obiectiv legitim recunoscut de Curte (Hotărârea din 17 septembrie 2015, *Miljoen, X și Société Générale*, C-10/14, C-14/14 și C-17/14, punctul 76). În special, dreptul Uniunii, în stadiul său actual, nu impune criterii generale pentru repartizarea competențelor între statele membre în ceea ce privește eliminarea dublei impuneri în interiorul Uniunii. Prin urmare, împrejurarea că atât statul membru în care au fost obținute dividendele, cât și statul membru în care acționarul beneficiar al dividendelor are sediul sau domiciliul pot impozita dividendele respective nu creează, pentru statul membru în care acționarul are sediul sau domiciliul, în temeiul dreptului Uniunii, o obligație de a preveni dezavantajele care pot rezulta din exercitarea de cele două state membre a competenței astfel repartizate (Hotărârea Marii Camere din 14 noiembrie 2006, *Kerckhaert și Morres*, C-513/04, punctul 22, Hotărârea din 10 februarie 2011, *Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen*, C-436/08 și C-437/08, punctul 170). Totuși, în ceea ce privește exercitarea competenței lor de impozitare, repartizată dacă este cazul în cadrul convențiilor bilaterale de prevenire a dublei impuneri, statele membre au obligația de a respecta normele Uniunii (Hotărârea din 12 decembrie 2002, de *Groot*, C-385/00, punctul 94, Hotărârea din 28 februarie 2013, *Beker*, C-168/11, punctul 34, Hotărârea din 14 martie 2019, *Jacob și Lennertz*, C-174/18, punctul 25). Mai specific, deși dreptul Uniunii nu impune unui stat membru să realizeze o compensare a dezavantajului care rezultă dintr-o impozitare în lanț ce provine în mod exclusiv din exercitarea paralelă a competențelor fiscale de care dispun diferitele state membre, un stat membru care a decis să prevadă o astfel de compensare trebuie să exercite această facultate în conformitate cu dreptul Uniunii (Hotărârea Marii Camere din 20 mai 2008, *Orange European Smallcap Fund*, C-194/06, punctul 47). Totuși, din moment ce o convenție pentru evitarea dublei impuneri are ca obiect să evite ca același venit să fie impozitat în fiecare dintre cele două părți contractante ale acesteia, iar nu să garanteze că impozitarea la care este supus contribuabilul într-o parte contractantă nu este mai mare decât cea la care ar fi supus în cealaltă parte contractantă, nu se poate considera că un tratament fiscal dezavantajos, care decurge din repartizarea competenței fiscale între două state membre, unul în calitate de stat de reședință al contribuabilului, iar celălalt în calitate de stat de origine a veniturilor în cauză, și din disparitatea care există între regimurile fiscale ale acestor două state constituie o discriminare sau o diferență de tratament interzisă (Hotărârea din 24 octombrie 2018, *Sauvage și Lejeune*, C-602/17, punctul 28).
11. În lipsa unei jurisprudențe a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu privire la marja de apreciere conferită statelor membre atunci când adoptă un mecanism de eliminare a dublei impuneri aplicabil în cazul distribuirii către o societate rezidentă într-un stat membru de dividende obținute într-un alt stat, întemeiat pe acordarea în favoarea acestei societăți a unui credit fiscal deductibil, în limita cuantumului impozitului corespunzător, în statul de reședință, acestor dividende,

răspunsul la motivul invocat de Société Générale depinde de răspunsul la întrebarea dacă, având în vedere articolul 56 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, devenit articolul 63 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, împrejurarea că aplicarea normelor amintite la punctul 5 pentru a compensa dubla impunere a dividendelor plătite unei societăți supuse impozitului pe profit în statul membru în care este rezidentă de o societate rezidentă a unui alt stat, care sunt supuse unei rețineri la sursă ca urmare a exercitării de către acest stat a competenței sale fiscale, este susceptibilă să mențină un dezavantaj în detrimentul operațiunilor cu titluri de valoare ale unor societăți străine, realizate de societăți supuse impozitului pe profit în [OR 8] primul stat, presupune ca acesta, din moment ce a optat pentru compensarea dublei impuneri, să meargă dincolo de renunțarea la perceperea veniturilor fiscale pe care le-ar obține din supunerea la plata impozitului pe profit a dividendelor în discuție?

12. Această întrebare este decisivă pentru soluționarea litigiului cu care este sesizat Conseil d'État [Consiliul de Stat] și prezintă o dificultate serioasă de interpretare. Prin urmare, este necesară sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, până când aceasta se va pronunța, suspendarea judecării recursului formulat de Société Générale.

DECIDE:

Articolul 1: Suspendă judecarea recursului formulat de Société Générale până când Curtea de Justiție a Uniunii Europene se va pronunța cu privire la următoarea întrebare: având în vedere articolul 56 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, devenit articolul 63 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, împrejurarea că aplicarea normelor amintite la punctul 5 din prezenta decizie pentru a compensa dubla impunere a dividendelor plătite unei societăți supuse impozitului pe profit în statul membru în care este rezidentă de o societate rezidentă a unui alt stat, care sunt supuse unei rețineri la sursă ca urmare a exercitării de către acest stat a competenței sale fiscale, este susceptibilă să mențină un dezavantaj în detrimentul operațiunilor cu titluri de valoare ale unor societăți străine, realizate de societăți supuse impozitului pe profit în primul stat, presupune ca acesta, din moment ce a optat pentru compensarea dublei impuneri, să meargă dincolo de renunțarea la perceperea veniturilor fiscale pe care le-ar obține din supunerea la plata impozitului pe profit a dividendelor în discuție?

Articolul 2: Prezenta decizie va fi notificată Société Générale, ministre de l'action et des comptes publics și grefierului Curții de Justiție a Uniunii Europene.

O copie va fi adresată Premier ministre [prim-ministrul] și secretarului general al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică. [OR 9]

[omissis] [indicații referitoare la deliberare]

[omissis] la 24 aprilie 2019.

[*omissis*]

[*omissis*] [semnatari] [*omissis*] [formulă executorie]

[*omissis*]

DOCUMENT DE LUCRU